

μάκρυνε, συνών. ἄπωση τῆς ἐπισήμου γλώσσης σύνθηθ.: Ἀβάρα τὸ καΐκιν ἀπὸ τῆ στερεά! Σύμ. Ἀβάρα τὴν κοντάρα! φρ. ἐλλειπτ., ἦτοι ἀπομάκρυνε τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς ξηρᾶς οὐθῶν μὲ τὸ κοντάριον) Προπ. 2) Ἐπιρρηματ. μακρὰν Δαρδαν. Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀβάρα, ἀβάρα πῆγαινε! Λακων. Ἀβάρα ἀπὸ κείνονε! (δηλ. φεύγε, πῆγαινε) αὐτόθ. Ἀβάρα εἶναι Μεγίστ. || Φρ. Κάμνω ἀβάρα (ἀπομακρύνω, παραμερίζω τινά) Δαρδαν. Μεγίστ.

ἀβαράς ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Θηλ. ἀβαράσσα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Οὐδ. ἀβαράν Πόντ. (Τραπ.) ἀβαράδικον Πόντ. (Κερασ.)

Περσπουρκ. *avara* = ἀλήτης, τυχοδιώκτης, ὀκνηρός, ἄεργος.

Ὁ δι' ἐλλειψιν ἐργασίας μένων ἄεργος ἐνθ' ἄν.: Κάθουμαι ἀβαράς Τραπ. Χαλδ. Ἐπέμ'να ἀβαράς καὶ γνὸ θ' εὐτάγω 'κ' ἐξέρω (ἐμεινα χωρίς ἐργασίαν καὶ δὲν γνωρίζω τί θὰ κάμω) Χαλδ. Ἀβαράς μὴ στέκ'ς Κοτύωρ. Χαλδ.

ἀβαράστος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βαράσκουμα = βαρύνομαι, γίνομαι ἔγκυος, περὶ οὗ ἰδ. βαρεῖάζω.

1) Ὁ μὴ βαρυνόμενος, ἀβάρετος, ἀκάματος, ἄοκνος Πόντ. (Τραπ.): Σ' τῇ δουλείαν αὐτ' ἀβαράστος ἐν' (εἰς τὴν ἐργασίαν του εἶναι ἄοκνος). 2) Ἡ μὴ ἔγκυος, μόνον ἐπὶ γυναικός, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ζώου Πόντ. (Οἶν. Τραπ.): Ἡ νύφε ἀβαράστος ἐν' (ἡ νύμφη δὲν εἶναι ἔγκυος) Οἶν. Ἀοῦτο τὸ νυφάδοπον ἀβαράστον ἐν' (αὐτὴ ἡ νυφούλλα εἶναι ἄβ. νυφάδοπον ὑποκορ. τοῦ νύφε) Τραπ.

ἀβαρεσιᾶ ἡ, σύνθηθ. ἀβαρεσιὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀβαρεσιὰ Σάμ. κ. ἄ. ἀβαριδὰ Ἡπ. (Ἰωάνν.) Λέσβ. κ. ἄ. ἀαρεσιὰ Κάρπ. ἀβαρεσιὰ Σίφν. ἀβαρειψιά Σίφν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βαρεσιᾶ. Τὸ ἀβαρειψιά κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βαρειέμαι.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀβάρετος, ἡ προθυμία εἰς ἐργασίαν, φιλοπονία, ἐργατικότης σύνθηθ.: Ἀβαρεσιὰ ποῦ τὴν ἔχει ὄλο νὰ πολεμᾷ! Χαρά 'ς τὴν ἀβαρεσιὰ σου! σύνθηθ. || Φρ. Καλὴ ἀβαρεσιὰ (ἐπὶ τοῦ ἀσχολουμένου εἰς πράγματα ἀνάξια λόγου) πολλαχ.

ἀβάρετος ἐπίθ. (Ι) κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀβάριτους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀβάρετε Τσακων. ἀβάρετος Κύπρ. ἀβάρος Κυκλ. ἀάρετος Κάρπ. Κύπρ. ἀνιβάριτους Ἡπ. κ. ἄ. Θηλ. ἀβαρέτσα Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. βαρετός. Τὸ ἀβάρετος ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ βαρῶ. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνιβάριτους ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ κέξ. Τὸ θηλ. ἀβαρέτσα ἐκ τοῦ ἀβαρέτισσα.

1) Ὁ μὴ βαρυνόμενος, ὁ μὴ ἀποκάμνων, ἐργατικός, ἄοκνος, ἀκούραστος, ἀντίθ. τοῦ βαρετός, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) Τσακων.: Εἶναι ἀβάρετος 'ς τὴ δουλειά του. Οἱ γέροι εἶναι βαρετοί, τὰ παιδιὰ εἶν' ἀβάρετα. Εἶν' ἀβάρετη γυναῖκα, ἀπὸ τὸ πρῶι ὡς τὸ βράδυ δὲν κάθεται καθόλου κοιν. || Παροιμ. Ἀάρετο παιὶ χαρὰ σπιδιοῦ (τὸ ἐργατικὸ παιδί φέρει εὐτυχίαν εἰς τὴν οἰκογένειαν) Κάρπ. Συνών. ἀλαφροκόκκαλος, πεταροῦδος. 2) Ὁ μὴ προξενῶν βάρος, ὁ μὴ ὀχληρὸς Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Μακεδ. (Θεσσαλον.

Σισάν.) Νάξ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.: Εἶν' ἀνθροῦπους ἀβάριτους, δυὸ ὥρις τοὺν ἀκούς καὶ δὲν τοὺν βαρεῖσι Σισάν. Εἶναι ἀβάρετος ἄθροπος, δὲν σοῦ κάνει τίποτα νὰ τόνε βαρεθῇς, μητὲ ζητᾷ σου τίποτα ποτὲς μητὲ παραμιλεῖ μητὲ ξαρωτᾷ μητὲ τίποτα Νάξ.

ἀβάρετος ἐπίθ. (II) σύνθηθ. ἀβάριτους Ἡπ. Μακεδ. (Βογατσ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀβάρετος Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ. ἄ.) ἀβάρεγος Πελοπν. (Μαζαίικ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βαρῶ.

1) Παθ. ὁ μὴ δαρεῖς, ὁ μὴ κτυπηθεῖς, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων σύνθηθ.: Ἀβάρετος κλαῖς Μῆλ. κ. ἄ. Ἀβάριτον ἀβγὸ (ῥὸν μὴ κτυπηθὲν πρὸς παρασκευὴν καρνεύματος) Ἡπ. Ἀβάριτον γάλα (ὅπερ δὲν ἐκτυπήθη διὰ τοῦ συνήθους ξυλίνου ὀργάνου πρὸς ἀποχωρισμὸν τοῦ βουτύρου) αὐτόθ. Ἐχον τὰ καρύδια ἀβάριτα (ἦτοι δὲν τὰ ἐκτύπησα διὰ μακρᾶς ράβδου διὰ νὰ καταπέσουν ἐκ τοῦ δένδρου) αὐτόθ. Ρόβη ἀβάρετη (τῆς ὁποίας δὲν ἀπεχωρίσθη ὁ καρπὸς ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ διὰ κτυπημάτων) Πελοπν. (Σουδεν.) Συνών. ἄδαρετος, ἀχτύπητος. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ κτυπήσας, συνήθως ἐπὶ πραγμάτων Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Κανόνι-ντουφέκι ἀβάρετο (τὸ ὁποῖον εἶναι μὲν πλήρες, ἀλλὰ δὲν ἐπυρσοκρότησεν ἀκόμη) Ζάκ. Γιόμα ἀβάρετο (δὲν ἐσήμανεν ἀκόμη ἡ δωδεκάτη μεσημβρινή) αὐτόθ. β) Ὁ μὴ ἀνατεῖλας, ἐπὶ ἡλίου Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ὁ ἥλιος εἶν' ἀβάρετος (ἦτοι δὲν ἔχει βαρέσει εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων, δὲν ἔχει ἀνατεῖλει) Ἀρκαδ. Μάν. κ. ἄ. Συνών. ἄβγαλτος. || Ἐπιρρηματ. φρ. Ἐφυγα-ἦρεθα-γύρισα ἀβάρετος ὁ ἥλιος (κατ' ἐλλειψιν τῆς μετοχ. ὄντας, ἦτοι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου) Πελοπν. Πῆγα ἀβάριτους οὐ ἥλιους Αἰτωλ. Πβ. ἐν λ. ἀβασίλευτος ὁμοίαν φρ. ἀβασίλευτος ὁ ἥλιος.

ἀβαρία ἡ, (I) κοιν.

Ἰταλ. *avaria* = βλάβη πλοίου.

1) Βλάβη πλοίου ἢ τοῦ φορτίου του κατὰ τὸν πλοῦν, ἢ ἀπόρρηψις τοῦ φορτίου εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἀποφυγὴν καταποντισμοῦ ἐν καιρῷ τρικυμίας κοιν. ὡς ναυτικός ὄρ.: Τὸ καράβι ἔκανε-ἔπαθε ἀβαρία. Κάναμε ἀβαρία ἀπὸ τὴ φουρτούνα κοιν. || Φρ. Κάνω ἀβαρία (ἦτοι ὑποχωρῶ, μετριάζω τὰς ἀξιώσεις μου ἀρκούμενος εἰς ὀλίγα, ἐνῶ πρότερον ἐζήτουν πολλὰ) κοιν. β) Μεταφ. ἐκτροπὴς τοῦ ἐμβρύου γυναικὸς Μεγίστ.: Ἐκαμεν ἀβαρίαν. γ) Ἐμετος Ἀθῆν. κ. ἄ.: Ἐκαν' ἀβαρία. 2) Ζημία προερχομένη ἐξ ἀβαρίας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας σύνθηθ.: Ἐπαθα ἀβαρία. Χωρὶς ἀβαρία δὲ θὰ τὰ καταφέρῃς (ἐπὶ ἀναγκαίων θυσιῶν) σύνθηθ. Σήμερα ἔπαθα μὲ ἀβαρία, ψόφησε ἓνα χτήμα μου (ζῶον) Θήρ.

ἀβαρία ἡ, (II) Κάλυμν. κ. ἄ.

Ἑνετ. *vareia*.

Τὸ ἄκρον τῆς ἱστοκεραίας ἀπὸ τοῦ σημείου, ὅπου δένεται τὸ σχοινίον, καὶ πέραν.

ἀβαριᾶτος ἐπίθ. σύνθηθ. ὡς ναυτικός ὄρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβαρία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

1) Ὁ ὑποστάς ἀβαρίαν, φθοράν, σύνθηθ.: Καράβι ἀβαριᾶτο σύνθηθ. || Φρ. Εἶναι ἀβαριᾶτος (σκωπτικῶς ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, ὡς ἀσθενείας, τρόμου, ὕπνου βαθέος κττ., ὑφίσταται ἀκουσίως φυσικὰς ἐκκε-

νώσεις τοῦ σώματος) Ἄνδρ. Πάσι σὺν ἀβαριᾶτος (δηλ. ὡς παθὼν ζημίαν ἀβαρίας, ἄρα σκεπτικός, περίλυπος) Μεγίστ. 2) Ὁ ἐξ ἀβαρίας προερχόμενος σύνθηθ.: Ἀβαριᾶτο προῖμα - ρύζι - σιτάρι κττ. (ἦτοι τὸ προερχόμενον ἐκ πλοίου ὑποστάντος ἀβαρίαν) σύνθηθ. Κοιτῶν ἀβαριᾶτα Κάλυμν. κ. ἀ. β) Μεταφ. ἀτημέλητος Μεγίστ.

ἄβαρος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μεσσ.) κ. ἀ. ἄβαροις Ἡπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄβαρε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βάρος. Πβ. ἀρχ. ἀβαρής.

1) Ὁ μὴ ἔχων βάρος ἱκανόν, ἐλαφρὸς Ἡπ. (Ἰωάνν.): Ἀβαρον ἀρνὶ (τὸ ἔχον μὲν ὄγκον, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀνάλογον βάρος). β) Μεταφ. ὁ μὴ ἔχων βάρος νοῦ, ἀνόητος, μωρὸς Ἀθῆν. (παλαιότ.). Ἡ σημ. ἦδη παρ' Ἡσυχ. «ἀβαρής» ἀσύνετος». Συνών. ἀλαφρός, ἄμυαλος. 2) Ὁ ἐστερημένος βαρῶν, ἦτοι ἐνοχλήσεων, φροντίδων κττ., καὶ δὴ πλούσιος Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἰων. (Σμύρν.) Θράκ. Πελοπν. (Λακων. Λάστ. Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ. ἀ.: Αὐτὸς εἶναι ἄβαρος Μεσσ. Εἶναι ἄβαρους ὁ κουνκὺρς Αἰτωλ. Ἐντερ ὁ ἄθροισμα ἔγι ἄβαρε (οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺ πλούσιος) Τσακων. Ὁ βασιλεὺς στερενὰ τῷδωκε τοῖς χάρες καὶ τὴν πλούτη κ' ἦρθε 'ς τὸν τόπο του ἄβαρος (ἐκ παραμυθ.) Πελοπν. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ οἰκίας: Ἀβαρον σπῖτ' (πλουσία οἰκία, πλουσία οἰκογένεια) Αἰτωλ. β) Μέγας, πολὺς, ἐπὶ περιουσίας Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐχ' ἄβαρ' περιουσία. 3) Ὁ μὴ βαρυνόμενος, ἄοκνος, ἀκούραστος (κατὰ σημασιολογικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀβάρετος (I), ὁ πβ.) Πελοπν. (Λακων.)

ἀβαρῶ Μῆλ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀβάρα προστ. τοῦ ἀβαράρω κατὰ τὸ ἀντεστραμμένον σχῆμα ἀγάπα-ἀγαπῶ, τραύα-τραυῶ κττ.

Ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω πλοῖον ἀπὸ τῆς ἀκτῆς πρὸς ἀποφυγὴν προσκρούσεως εἰς αὐτήν. Συνών. ἀβαράρω.

ἀβασανισιὰ ἡ, Ἀθῆν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβασάνιστος κατὰ παρασχηματισμὸν διὰ τὸν ἀόρ. ἐβασάνισα. Ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐλλειψις βασάνων, λυπηρῶν φροντίδων: Φρ. Τὸν δέρνει ἀβασανισιὰ (εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου ζῶντος ἐν εὐμαρείᾳ). Φρ. ἀντίθ. Τὸν δέρνει φτώχεια.

ἀβασάνιστα ἐπίρρ. Ἀθῆν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβασάνιστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἄνευ βασάνων, ἄνευ φροντίδων οἰκονομικῶν κττ. ἔνθ' ἄν.: Περωῶ ἀβασάνιστα. Ἀθῆν. Πῆρα ἔταν ἄντρα καὶ ζῶ ἀβασάνιστα, ἐνῶ πρὶν βασανίζομουν αὐτόθ.

ἀβασάνιστος ἐπίθ. Κυκλ. (Θήρ. Νάξ.) κ. ἀ. ἀβασάνιστους Θεσσ. Μακεδ. (Βογατσ. Σιάτ.) κ. ἀ. ἀβασάνιος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Φεν.) Πόντ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ρ. βασανίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ ὑποστὰς βάσανα, ἦτοι ταλαιπωρίας, θλίψεις κττ., ἀντίθ. τοῦ βασανισμένου Κυκλ. (Θήρ. Νάξ.) Μακεδ. (Βογατσ. Σιάτ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ. Φεν.) κ. ἀ.: Ἀβασάνιγη ζωὴ κάνει αὐτὸς Τρίκκ. Εἶναι ἀβασάνιστος ἄνθρωπος, 'ς τὰ νεῖα του δὲν ἔχει κουρασθῇ Θήρ. Ἀβασάνιστος

εἶναι καὶ δὲ θέλει νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ δουλειὰ (δηλ. βαρύνεται, ὀκνεῖ νὰ τὴν κάμῃ, διότι δὲν ἐκοπίασεν εἰς τὸν βίον του) αὐτόθ. Ἐν τῇ προκειμένῃ σημ. φέρεται τὸ ἐπίρρ. ἀβασανίστως παρ' Αἰλιαν. 10, 14 «οἱ γὰρ ἱέρακες ὀρνίθων μόνον ταῖς ἀκτίσι τοῦ ἡλίου ραδίως καὶ ἀβασανίστως ἀντιβλέποντες...». 2) Ὁ μὴ προξενῶν βάσανα, ἐπὶ τόπου Θεσσ.: Ἀβασάνιστους κόσμους (τόπος, ἔνθα δὲν ὑπάρχουν βάσανα).

ἀβασίλευτος ἐπίθ. Ἄνδρ. κ. ἀ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 90 καὶ 170 ΓΜαρχορ. Μικρὰ ταξίδ. 120 — Λεξ. Περίδ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀβασίλευτος.

Ὁ μὴ βασιλεύσας, ὁ μὴ δύσας, κυριολ. μὲν ἐπὶ τοῦ ἡλίου, συνεκδ. δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ λυκόφωτος καὶ τῆς ἡμέρας ἔνθ' ἄν.: Ὁ ἥλιος ἦτον ἀκόμη ἀβασίλευτος, ὅταν ἦλθα Περίδ. Φῶς ἀβασίλευτο ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 170 Ἀβασίλευτη μέρα (ἡμέρα, ἡ ὁποία ἀργεῖ νὰ τελειώσῃ) ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 90. || Ἐπιρρηματ. φρ. Ἀβασίλευτος ὁ ἥλιος ἠφνένη (κατ' ἔλλειψιν τῆς μετοχ. ὄντας, ἦτοι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου) Ἄνδρ. Πβ. ἐν λ. ἀβάρετος ὁμοίαν φρ. Ἀβάρετος ὁ ἥλιος || Ποίημ.

Λάμπη χρυσὴ ἀβασίλευτη τριγύρο πλημμυρίζει ΓΜαρχορ. ἔνθ' ἄν.

ἀβασκαντία ἡ, Κέρκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβάσκαντος.

Εὐχὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐπὶ τοῦ ὑποπεσόντος εἰς βασκανίαν πρὸς θεραπείαν τοῦ νοσήματος ἔνθ' ἄν.: Ἐκράξα τὸν παπᾶ καὶ τοῦ διάβασε τὴν ἀβασκαντία Κέρκ. Ἦλεε ἡ μάνα τον πῶς ἦταν ἀβασκαμένος καὶ ἐκράξανε τὸν παπᾶ νὰ τοῦ διαβάσῃ τὴν ἀβασκαντία Παξ.

ἀβάσκαντος ἐπίθ. Κυκλ. (Ἐρμούπ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Αἴγ.) κ. ἀ. ἀβάσκαντους Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Βογατσ.) κ. ἀ. — ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 4 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 55 ἀβάσκατος ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,147 (ἐκδ. 1912) ἀβάσκατος Ἡπ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀβάσκαντος συχνάκις ἀπαντῶν ἐν παπύροις. Πβ. BGU 811, 5 «τὰ ἀβάσκαντά σου παιδία», 714, 12 «ἄσπασαι καὶ τὰ ἀβάσκαντά σου τέκνα» = ποῦ νὰ μὴ βασκαθοῦν!

Ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τῆς βασκανίας, ὁ μὴ βασκαννόμενος ἔνθ' ἄν.: Εἶναι ἀβάσκαντος γιατί ἔχει φυλαχτὸ ἀπάνω του Κυκλ. Τί τ' βάζ'ς σκόρδου; αὐτὸς εἶναι ἀβάσκαντος Ἰωάνν. Εἶναι ἔξυπνο καὶ γνωστικὸ τ' ἀβάσκαντο! (ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇ!) ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. Σωστός τράγος ὁ ἀβάσκατος, ὅλα τοῦ κορμιτοῦ τον καὶ τῆς ὄψις τον τὰ σημάδια μὲ τράγο τὸν παρῶμοιαζαν! ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ἄλλη μιλάει γὰ τὰ μαλλιά τῆς ἄλλης, τοῖς πλεξοῦδες, ποῦ εἶναι σὺν δεντρογαλῆς καὶ μαῦρες, κορακάτες, καὶ λέει πῶς μὲ τὸ γύτεμα τ' ἀβάσκαντα τρανεύουν

ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀμάτιαστος.

ἀβάσταγα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀνεβάστιγα Γ'Αθάν. Δέκα ἔρωτ. 121.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβάσταγος, δι' ὃ ἰδ. ἀβάσταχτος.

Ἀνυπομόνως, ἀκρατῆτως: Χιλιμντροῦσε ἀνεβάστιγα αὐτὸ τὸ βαρβᾶτο τ' ἄλογο!

ἀβασταξιὰ ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κυκλ. Κωνπλ. κ. ἀ. ἀβαστηξιὰ Μακεδ. ἀβασταγὰ Κυκλ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ. ἀ.

